

Dissabte, 14 de març de 2015,
al Centre Borja, jesuïtes,
de Sant Cugat del Vallès

«Comunitat de deixebles evangelitzadors»

(papa Francesc, *Evangelii Gaudium* 120)

Jornada d'Apostolat Seglar

► El dissabte dia 14 de març, de les 10.30 a les 13.30 h, al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès.

Convocada per la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS) de Catalunya, amb el títol «Comunitat de deixebles evangelitzadors», té per objectius visibilitzar la realitat de l'Apostolat Seglar, recollir iniciatives que ajudin a promoure'l, ajudar a la coneixença mútua i aportar elements formatius per créixer en consciència d'evangelització.

La ponència central anirà a càrrec de Josué Fonseca, de la comunitat Fe i Vida, de Santander.

Per a més informació i inscripcions us podeu adreçar a: aseglar@bisbatsantfeliu.cat

GLOSSA

Quan menys t'ho esperes

L'home passeja pels carrers de la ciutat un vespre feiner acusatament fred. Hi ha anat per temes de feina i hi haurà de passar la nit. La idea d'una passejada per fer temps semblava atractiva, però la temperatura continua baixant. Passa per davant d'una església i hi entra. El temple no és gaire gran i no hi ha gaire gent; els presents, a més, estan molt repartits per tots els bancs. L'home ha arribat, literalment, a misses dites. El celebrant tot just ha acabat de repartir la comunió i endreça els objectes litúrgics. El silenci ho embolcalla tot i el Senyor escolta les pregàries que sorgeixen del cor dels assistents. L'home és creient i practicant, però no és gaire coneixedor de les normes litúrgiques. Aquell dia se sent captivat pels gestos del mossèn, precisos i tantes vegades repetits amb consciència de la importància simbòlica de cada objecte: el calze, la patena... L'home afegeix la seva pregària interior a la de tots els fidels i acota el cap per rebre la benedicció final, que aquest dia sent especialment necessària.

Acabada la missa, no té ganes de marxar. Diposita una moneda i

agafa una llàntia per encendre-la davant d'una gran imatge de Crist a la creu. Està resant un Parenostre quan s'hi acosta una senyora gran que era a missa. Camina a poc a poc, ajudant-se amb una crossa i, quan és al costat de la imatge, fa un petó als peus clavats a la creu i marxa. L'home encara pensa en aquest gest quan, en un altre racó de l'església, s'adona que hi ha la imatge d'un sant d'especial devoció per a la seva mare. Nova moneda, nova llàntia i nou Parenostre, aquest cop donant gràcies per la fe rebuda de la mare, per la comunitat parroquial que, sense ser-ne conscient, l'ha acollit, per la vocació del mossèn i per la certesa de l'Amor de Déu que ha escalfat el seu cor i li ha recordat que Ell vetlla per cadascun de nosaltres, cadascú únic i irrepetible.

«Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera» (Mt 11,28-30). Renovada la seva esperança, l'home torna a sortir al carrer.

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Medicina que guareix i transforma

En el camí quaresmal s'encreuen dues imatges complementàries: el diàleg de Jesús amb la samaritana i l'expulsió dels mercaders del Temple. Tots dos evangelis poden ser proclamats en la litúrgia d'aquest tercer diumenge de Quaresma.

Assistim a un meravellós canvi, que ja desitjaríem per a tots nosaltres i per a l'Església. La dona i el Temple acaben transformats, purificats, salvats, mitjançant la presència lluminosa de Jesús en ells. Tanmateix, el contrast és fort quan observem la manera com Jesús entra i actua en cadascun.

De vegades, sobretot quan hem convertit la fe o la casa d'oració en «lloc de comerç», de benefici idolàtric, Jesús penetra en el nostre interior o a la nostra Església amb veu profètica i gestos radicals. Són cops purificadors que necessitem per créixer i esdevenir un estatge digne (autèntic) de Déu. Llavors l'entrada de Jesús desencadena una autèntica revolució, tot sembla en crisi i abocat al fracàs.

Santa Teresa es veuria, per contra, més propera a l'experiència de la dona samaritana. Sobretot pel fet que tota l'escena evangèlica consisteix en un diàleg encisador, a l'hora del migdia, a la vora d'un pou, en conversa amigable; i això mateix és l'oració, l'essència del camí que assenyala la santa. La iniciativa neix de Jesús. Ella s'hi resisteix, però ell desitja arribar al seu interior. Allí, a l'interior de la dona, segons santa Teresa, hi resideix el castell preciós, que és l'esperit de cadascun.

«todo de un diamante y muy claro cristal, así como en el cielo hay muchas moradas» (V, 40,5-6; 1M 1,1).

En ell habita Jesucrist. Tota la nostra vida —com la de la samaritana— consisteix en la gran aventura d'entrar en aquest castell, i buscar-lo, trobar-lo i abraçar-lo mitjançant la fe i l'amor. Però això no es farà sense lluita. Hi ha seriosos obstacles que cal vèncer. El primer és que tot està brut:

«¡Entendeos y haced lástima de vosotras! ¿Cómo es posible que entendiendo esto no procuráis quitar esta pez de este cristal? Mirad que si os acaba la vida jamás tornaréis a gozar de esta luz» (1M 2,5)

El segon gran obstacle són els cops i assetjaments de mil seduccions del món, com la falsa seguretat i l'estima de si mateix, les vanitats, el testimoniatge contrari de la majoria... i els afectes que lliguen, la vanitat, el cansament. No oblidem que l'enemic enganya i sedueix, sempre a la porta (cf. 3M 1,2). És temps de lluita ferma i decidida, confiada en la «veritat» del que ens insinua el Senyor. Ell amb les seves veus, la seva crida i la seva paraula va estimulant la nostra voluntat. I amb la seva presència va desvetllant i satisfent la nostra necessitat de ser estimats i estimar. És així com comença la transformació personal, la guarició i el renaixement.

—De vegades Jesús entra com a cirurgia que extirpa la part nociva del nostre cos. No ens espantem i seguim confiant que tot acabarà en guarició.

—De vegades vindrà com amic suau que acompanya pacientment, però, sense deixar de dir-nos la veritat, ens conduirà cap al punt en què podrem canviar i créixer.

—En tot cas i sempre trobarem dos moments dels quals no podem dubtar: la renúncia a tot el que no és Ell, i l'acolliment del seu propi amor.

No hi ha cap altre camí de renovació, ni una altra porta d'accés a l'alegria. No és cap altra la conversió que necessitem tots i la nostra Església.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

ENRIC PUIGGRÒS

Missió apassionant

Promoure la dimensió vocacional de la vida cristiana és «una missió apassionant; el repte d'arribar als joves sempre és ben present». El responsable de la Pastoral Juvenil Vocacional de la Companyia de Jesús a nivell estatal, Enric Puiggròs, SJ, assegura que «és un privilegi ser testimoni d'aquestes històries tan boniques, entrar en contacte amb els seus desigs més profunds. Com diu el papa Francesc, hem de ser curosos i exigents amb les persones que truquen a la nostra porta».

Com transmetre un missatge atractiu als qui truquen a la porta?

La tasca de promoció vocacional és al cor de l'acció pastoral amb els joves. Si una persona es pren seriosament el Crist, la pregunta pel seu «lloc en el món», per la seva pròpia crida, ha d'aparèixer en aquest context. Contemplant Jesús a l'Evangeli veiem que és el primer que fa: cridar companys de camí!

Què cal fer, doncs?

En primer lloc, cal un desig ordenat de companyes i companys de camí. Hem de saber trobar la manera de comunicar que és bo seguir el Crist i que és bo ser religiosa, religiós o sacerdot. I, en segon lloc, hem de treballar perquè les estructures pastorals afavoreixin que el jove visqui Crist com el centre de la seva vida i saber-nos comunicar per tal de ser una opció que els sigui possible viure.

Com viuràs l'Any de la Vida Consagrada?

Com una oportunitat d'aprofundir en la meua vida com a religiós, per tal que guanyi en profunditat i pugui seguir estant al servei de la gent. També pot ser una bona oportunitat per reflexionar sobre allò que la Vida Consagrada aporta a l'Església i al món.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies per tots els animals

Gràcies, Senyor, per tots els animals: el tigre, l'ós, l'elefant, el cavall, la vaca i la cabra.

Tu, Senyor, ets el pastor i ens has anomenat «ramat meu».

Gràcies pels ocells que et canten himnes i pels peixos que es mouen pels abismes de la creació.

Quan torno a casa, sovint fatigada i cansada, el nostre gosset em ve a trobar movent la cua tot content i em dóna la benvinguda llepant-me les mans. M'has donat tants amics per regal, Senyor!

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«Quien reza cambia; pero los hay que rezan y no cambian»

El amigo capuchino P. Ignacio Larrañaga, fundador de la Asociación de los **Talleres de «Oración y Vida»**, decía: «Quien **reza cambia**; pero los hay que **rezan y no cambian. No buscan a Dios sino a sí mismos.**»

Schopenhauer afirmaba: «Aun los **inteligentes** cometen **errores**; pero son los **tontos** los que **nada hacen** por **corregir sus errores.**»

San Francisco de Asís, hombre de oración que cambió totalmente su vida: en humildad, en paz y en perfecta alegría.

San Francisco de Sales, de temperamento fuerte, con la oración fue «el santo de la dulzura»...

Cristina Kaufmann, carmelita suiza, vivió y murió en el Carmelo de Mataró. Durante una entrevista por TVE se le preguntó:

—«¿No se aburren rezando y con la misma vida siempre?»

—«¿Cómo vamos a aburrirnos? Cada día la **Palabra** que escuchamos **es distinta**. Cada **tiempo litúrgico** lo es también. Cada **hermana** va **viviendo un proceso personal**, que la va **transformando** —cambiando— en una **persona diferente —mejor.**

»Y la huerta no es nunca la misma. Cambia en cada estación.

»Nuestra mirada nos permite contemplar la vida de una manera **nueva, libres** de esas **catarratas interiores** que nos hacen **mirar... sin ver.**»

Jesús citó a Isaías y dijo: «Este pueblo me **honra** con los **labios**, pero su **corazón** está **lejos de mí**. El **culto** que me dan está **vacío**, porque la **doctrina** que enseñan son **preceptos humanos** —del mundo.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El ayuno

Jesús, conducido por el Espíritu al desierto, no comió durante cuarenta días (Lc 4,1-2). Ayunar es un ejercicio de libertad. Es la escuela del desapego y del desprendimiento. Nos enseña a tomar distancia de nuestros deseos, a prescindir de lo superfluo, a superar dependencias. Cultivamos la sobriedad para prevenir la ebriedad, esto es, la desmesura. De este modo, crecemos en autodominio.

Entonces es más fácil compartir, repartir lo que tenemos y lo que somos. Renunciamos a comer o a otros pequeños lujos para ser capaces de dar de corazón. Limitamos nuestras necesidades para satisfacer las necesidades de los demás.

Callamos para escuchar al otro. Dejamos de mirarnos a nosotros mismos para ver el dolor ajeno. Renunciamos a alimentar nuestro ego para atender a los que nos rodean. El ayuno es el alimento que hace crecer nuestra capacidad de amar.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 3a setmana) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Santa Francesca Romana (1384-1440), religiosa viuda, fundadora de les Oblates benedictines. Sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, màrtir; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, verge, fundadora de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Eulogi, prevere de Còrdova i màrtir (859); santa Àurea (Oria), verge, abadessa de Villavelayo (Castella); santa Rosina, verge.

12. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar màrtir (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanès, monjo; sant Lluís Orione, prevere salesià.

13. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, màrtirs (863) a Còrdova; santa Patrícia, màrtir; sant Ramir (s. VI), monjo i màrtir.

14. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ † Diumenge vinent, IV de Quaresma (litúrgia de les hores: 4a setmana) [2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jn 3,14-21]. Santa Madrona (s. II), verge i màrtir de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fundador de l'Orde de Calatrava; santa Lluïsa de Marillac (†1660), fundadora de les Filles de la Caritat (FC, paüles); sant Climent Maria Hofbauer, prevere redemptorista.

DIUMENGE III DE QUARESMA

▮ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo sóc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

»No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte. Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida, al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▮ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vos teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel / regalimant de la bresca. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia». Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

▮ Lectura del libro del Éxodo (Ex 20,1-17)

En aquellos días, el Señor pronunció las siguientes palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de Egipto, de la esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí.

»No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Fíjate en el sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre: así prolongarás tus días en la tierra que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás testimonio falso contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo; no codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de él.»

▮ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero, para los llamados —judíos o griegos—, un Mesías que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

L'expulsió dels mercaders del temple. Pintura d'El Greco (fragment), església de San Ginés (Madrid)

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba con ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.

COMENTARI

Crist: temple del culte al Pare

La irrupció de Déu en la història va abatre els murs d'un temple que empresonava la presència de Déu entre els homes. Els jueus creien que així posseïen Déu d'una manera definitiva, perquè eren fidels al formalisme religiós. Jesús expulsava els venedors i els canvistes de moneda, tot posant potes enlaire tot aquell mercat del Temple de Jerusalem. Podem interpretar aquest gest a la llum del missatge dels profetes (Zacaries i Malaquies), que havien anunciat una futura purificació del temple. Amb la seva manera d'actuar, provocada pel zel per la casa del Senyor (Sl 69,10), Jesús fa entendre que el dia anunciat pels profetes ha arribat.

El gest que fa Jesús és clarament provocador: expulsant del temple els mercaders i els canvistes de moneda, declara que el funcionament del temple és un signe de una manera inadequada de viure la relació amb Déu. Per això és un gest profètic que revela la identitat de Jesús i la superació de les institucions de l'Antic Testament: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Amb aquestes paraules, Crist declara superada la llei antiga, de la qual el temple és el símbol central, i es posa ell mateix com a punt de referència de les noves relacions de l'home amb Déu. Crist és ell mateix la nova llei que ha signat l'aliança definitiva vessant la pròpia sang a la creu. El cos de Crist mort i ressuscitat és el centre del nou culte i el temple de la no-

va Aliança: és el lloc de la presència definitiva de Déu enmig dels homes.

Alliberats en virtut de Crist, ara podem viure una comunió profunda amb Déu i els germans. Tot això és fruit de la passió, mort i resurrecció de Jesús. És el senyal que Jesús ofereix a la incredulitat manifestada pels seus interlocutors. Serà després de Pasqua que els deixebles comprendran l'abast exacte del seu gest de purificar el temple: s'anuncia el nou temple inaugurat per la seva resurrecció. Jesús, esdevingut el nou temple, inaugura un nou culte el cim del qual és l'eucaristia, el seu cos donat i la seva sang vessada per la nostra salvació.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

Trobada de voluntaris de Centres d'Acollida i Formació de Càritas. Va ser el dia 21 de febrer, amb la participació d'unes 40 persones, provinents dels CAIF's de Viladecans, Gavà, Martorell, Sant Andreu de la Barca i Sant Boi del Llobregat. Els voluntaris, aplegats a la Casa de l'Església, van treballar el tema de l'expressió oral, mitjançant tres tallers diferents. També va haver-hi temps perquè els voluntaris poguessin compartir experiències i situacions viscudes en els CAIF's, propostes de millora i per una valoració d'aquests espais formatius.

Formació continuada per a diaques, dedicada a la caritat. La darrera sessió va ser dissabte 21 de febrer a Gelida. S'està seguint l'eix de la caritat durant tot el curs, i aquesta vegada el director de Càritas Diocesana, Joan Torrents, i la subdirectora, Conxa Marquès, van exposar l'organització i funcionament d'aquesta realitat eclesial, els seus eixos estratègics i els programes i serveis en el territori. És una temàtica d'interès des del punt de vista de la pastoral social, en la qual, bona part dels diaques acompanyen les comunitats cristianes.

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Recepció dels catecúmens per al ritu d'elecció. La trobada va tenir lloc dissabte 21 de febrer i va constar de dues parts. A les 17 h, a la Casa de l'Església, els candidats van rebre una catequesi sobre el sentit del catecúmenat i l'elecció per a ser batejats la propera Pasqua. Després, a les 20 h, a la Catedral de Sant Llorenç, durant la missa de vigília del primer Diumenge de Quaresma, presidida pel bisbe Agustí, els candidats van signar en el llibre dels elegits. Els set catecúmens que durant la propera Pasqua rebran els sagraments de la iniciació cristiana provenen de set comunitats parroquials diferents: Sant Andreu, de Sant Andreu de la Barca; Santa Maria de Salas, de Viladecans; Santa Maria, de Cubelles; Sant Vicenç, de Castellbisbal; Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat; Santuari de Montserrat, de Monistrol; Sant Miquel, de Molins de Rei.

AGENDA

Recés quaresmal per a tots els preveres i diaques. 10 de març, a les 10.30 h, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca. Predicarà el P. Jesús Renau, sj, sobre el tema: «La pregària apostòlica.»

Assemblea ordinària de l'Hospitalitat de Lourdes. 15 de març, a les

10 h, a la Casa de l'Església de St. Feliu de Llobregat, amb representants de l'entitat de tota la Província Eclesiàstica.

Conferència quaresmal a Molins de Rei. 12 març, de les 21 a les 22.30 h, a les sales parroquials de Sant Miquel. Els responsables de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat parlaran de l'experiència de la

llar d'acollida Magdalena Bonamich a un any de la seva inauguració, amb informacions sobre el funcionament, ocupació, economia i testimonis.

Dia de recés en temps de Quaresma. Dissabte 14 de març, de les 10.30 a les 13.30 h, a l'església de Sant Pere de Castellet. Pantà de Foix. Castellet i la Gornal. A càrrec de Mn. Valentí: «El camí de retorn, va de la nit al jorn. L'esperança ens hi fa caminar». No cal avisar per assistir-hi. Per a més informació: tel. 938 980 051.

FORMACIÓ

Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Sobre «Fenomenologia religiosa» (4ECTS), impartit pel Llic. Joan Peñafiel. Els dilluns no festius, del 23 de març al 29 de juny, de les 19 a les 21.30 h. A la sala d'actes del Centre Benito Menni (Germanes Hospitalàries), c/ Dr. Antoni Pujades 36, Sant Boi de Llobregat. Per a més informació i preinscripció telefònica: tel. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) i tel. 936 305 702 (de 19 a 20 h).

CATEDRAL

3r diumenge de Quaresma. Avui, 8 de març, a les 19 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés.

Conferència quaresmal el proper diumenge 15 de març, a les 17.30 h.

ECO DE LA PALABRA

Medicina que cura y transforma

En el camino cuaresmal se cruzan dos imágenes complementarias: el diálogo de Jesús con la samaritana y la expulsión de los mercaderes del Templo. Ambos evangelios pueden ser proclamados en la liturgia de este Tercer Domingo de Cuaresma.

Asistimos a un maravilloso cambio, que ya deseáramos para todos nosotros y para la Iglesia. La mujer y el Templo acaban transformados, purificados, salvados, mediante la presencia luminosa de Jesús en ellos. Sin embargo, el contraste es fuerte cuando observamos la manera como Jesús entra y actúa en cada uno.

A veces, sobre todo cuando hemos convertido la fe o la casa de oración en «lugar de comercio», de beneficio idolátrico, Jesús penetra en nuestro interior o en nuestra Iglesia con voz profética y gestos radicales. Son golpes purificadores que necesitamos para crecer y llegar a ser una morada digna (auténtica) de Dios. Entonces la entrada de Jesús desencadena una auténtica revolución, todo parece en crisis y abocado al fracaso.

Santa Teresa se vería, sin embargo, más próxima a la experiencia de la mujer samaritana. Ante todo por el hecho de que toda la escena evangélica consiste en un diálogo encantador, a la hora del mediodía, junto a un pozo, en conversa-

ción amigable; y eso mismo es la oración, la esencia del camino que señala la santa. La iniciativa surge de Jesús. Ella se resiste, pero él desea llegar a su interior. Allí, en el interior de la mujer, según santa Teresa, reside el castillo precioso, que es el espíritu de cada uno.

«todo de un diamante y muy claro cristal, así como en el cielo hay muchas moradas» (V, 40,5-6; 1M 1,1).

En él habita Jesucristo. Toda nuestra vida —como la de la samaritana— consiste en la gran aventura de entrar en ese castillo, buscarle, hallarle y abrazarle mediante la fe y el amor. Pero esto no se hará sin lucha. Hay serios obstáculos que salvar. El primero es que todo está sucio:

«¡Entendeos y haced lástima de vosotras! ¿Cómo es posible que entendiendo esto no procuráis quitar esta pez de este cristal? Mirad que si os acaba la vida jamás tornaréis a gozar de esta luz» (1M 2,5)

El segundo gran obstáculo son los golpes y asaltos de mil seducciones del mundo, como la falsa seguridad y la estima de sí mismo, las vanidades, el testimonio contrario de la mayoría... y los afectos que atan, la vanidad, el cansancio. No olvidamos que el enemigo engaña y seduce,

siempre a la puerta (cf. 3M 1,2). Es tiempo de lucha firme y decidida, confiada en la «verdad» de lo que nos insinúa el Señor. Él con sus voces, su llamada y su palabra va estimulando nuestra voluntad. Y con su presencia va despertando y satisfaciendo nuestra necesidad de ser amados y amar. Es así como comienza la transformación personal, la sanación y el renacimiento.

—A veces Jesús entra como cirujano que extirpa la parte dañina de nuestro cuerpo. No nos asustemos y sigamos confiando que todo acabará en sanación.

—A veces vendrá como amigo suave que acompaña pacientemente, pero, sin dejar de decirnos la verdad, nos conducirá hacia el punto en que podremos cambiar y crecer.

—En todo caso y siempre hallaremos dos momentos de los que no podemos dudar: la renuncia a todo lo que no es Él, y la acogida de su propio amor.

No hay otro camino de renovación, ni otra puerta de acceso a la alegría. No es otra la conversión que necesitamos todos y nuestra Iglesia.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat